

Бѣше горещъ лѣтенъ день. Рихардъ, като се умори да тича по парка, легна подъ дърветата на сѣнка и почна да се вслушва въ пѣнието на птицитѣ. Изведнажъ му се дочу, като че ли се разнесоха думитѣ: „бжди внимателенъ, бжди внимателенъ, послушай, що пѣе синигерчето!“ Рихардъ се почуди и полека се приповдигна. — Наистина прѣдъ него стоеше синигерче и пѣше: „Непослушни, кралски сине, защо гонишъ нещастнитѣ птички? Какво сме ти направили? Всички трѣбва да третиратъ отъ тебе и да се криятъ. Но погледни въ това дърво, ти ще видишъ врата; тѣ водятъ въ разкошенъ замъкъ, такъвъ, какъвто никога не е съществувалъ на земята. Влѣзь, принце, въ тия врата, влѣзь!“

Рихардъ погледна въ хралупата на дървото. Какво чудо! Тука се намираха едни златни врата. „Влѣзь, принце, влѣзь!“ отново запѣ синигерчето.

Рихардъ не размишлява дълго, влѣзе въ хралупата и отвори вратата. Прѣдъ него се показа брилянтовъ пѣтъ, който водѣше прѣзь великолѣпна градина къмъ единъ блестящъ замъкъ. Рихардъ трѣгна по-нататъкъ и най-послѣ се намѣри въ една голѣма, висока зала. Струваше му се, че пакъ е попадналъ въ нѣкой паркъ: около стѣнитѣ отъ пода до тавана растѣха дървета и храсти и на всичкитѣ клончета и вѣйки седѣха птици, като захванешъ отъ най-грознитѣ до най-разкошнитѣ. Подътъ бѣ посланъ съ ясно-зелена трѣва. Тука тичаха, играеха и се закачаха всѣкакви животни—диви и питомни, но си играеха мирно безъ каръници, безъ спорове и бой.

Насрѣдъ залата на великолѣпенъ мраморенъ тронъ стоеше красива млада жена. По плещитѣ ѝ се спускаха златисти коси, а въ нейнитѣ гълъбови очи свѣтѣше кротостъ и доброта. Въ дѣсната си ръка тя държеше жезълъ, намѣсто скиптеръ.

Когато Рихардъ влѣзе, жената направи знакъ съ жезъла и тогачъ при краката ѝ долетѣ единъ славей.